

זכרון תורת מעשה

אכסניה לתורה וחסידות

יו"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת כי תצא
ט' אלול תשפ"ו

שנה כ"ו גיליון אלף רע"ז

זמני כניסת ויציאת השבת

ר"ת	מוצ"ש	הדה"נ	בני ברק
8:30	7:56	6:56	
8:33	7:53	6:41	ירושלים
8:56	8:44	7:27	באר ארז

פרקים נבחרים וסיפורי
הוד נפלאים ותולדות
חיים מרובותינו הק'
עבודת השם (ד)

כל מעשיו לשם שמיים
הגוי שבא לקנות מלח לפני
התפילה

פעם עמד הרה"ק רבי ישראל
יצחק מווארקא לפני רבו הרה"ק
רבי דוד מלעלוב באשמורת
הבוקר, ורבי דוד כבר היה עומד
במלית ומעומד בתפילתו, ומוכן
להתחיל בתפילת שחרית.

פתאום הגיע גוי אחד ודפק
בדלת וביקש לקנות מלח, אך אף
אחד לא היה בחנות כדי למדוד
לו מלח [היה זה בעת שהיתה
לרבי דוד חנות מלח]. קם רבי
דוד בעצמו והלך בוריוות, ושקל
במאזניים מלח לנכרי כפי
שביקש.

אז ביקש ממנו הנכרי שיוסיף עוד
מעט מלח על המידה, כדי
להרוויח. שפך רבי דוד את
המלח בחזרה לשק מבלי אומר
ודברים, עזב את הגוי ושב
לביטו, ומיד התחיל להתפלל.
שאלו תלמידיו הרה"ק מווארקא
על כך: מעיקרא מאי קסבר מר
ולבסוף מאי קסבר?

ענהו הרה"ק רבי דוד: התורה
אומרת: "בכל דרכיך דעהו",
ואמרו חז"ל שזו היא פרשה
קטנה שכל גופי תורה תלויין בה.
לפני כל מעשה שהאדם עושה,
צריך הוא לידע מקודם האם יהיה
לחבורא נחת רוח ממעשהו.
כאשר בא הנכרי לקנות והלכתי
למדוד לו את המלח, היתה
כוונתי בזה כדי לקיים את

הרה"ק זי"ע: "באם לא תרדוף
אחריו, לא יבער בקרבך, דהיינו,
שלא בכל עבירה שהאדם נכשל בה
ל"ע, הוא ענין של רדיפת היצה"ר
אחריו, אלא פעמים שעד כדי כך
האדם הוא הוא הרודף אחר יצרו
הרע רח"ל.

וכנ"ל שכשהאדם נלחם עם היצר לכל ייכנס ויכבוש מחלקו
אפי' משהו- אזי יעלה בידו ויהיה בבחי' "על אויבך".

וכידוע מאמר הרה"ק הרבי ר' בונם מפרשיסחא זי"ע, שהאדם
צריך להרגיש את יראת ה' ולפתח מהיצר הרע בהרגשה
מוחלטת שהיצר הרע עומד לצידו וסייף בידו ואורב לו
להורגו. ואם אינו מרגיש כנ"ל- סימן הוא שכבר ערף את
ראשו ל"ע.

והנה ידוע המימרא מחז"ל הק' "הכל בידי שמים חוץ מיראת
שמים" (גדה טז:). ולכאן נראין הדברים כסותרים את דברי
חז"ל המובאים למעלה דאלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו,
אלא ביאור הדברים הוא, דלעולם הבחירה בין מצוה לעבירה
היא עבודת האדם ותלוי באמת ביד האדם.

אמנם, יש ענין שמתחזק בתפילה וזוהי "הושיענו אבי כי באו
מים עד נפש", ואז מקבל סייעתא דשמיא, וביותר יהיה נקל
לו לבחור בטוב ולזכות ליראת שמים. יעזור הקב"ה שנוכח
לאהבת תורה ויראת שמים ותשובה שלימה מאהבה,
והתמדת התורה והמצוות, מידות טובות, תורה עבודה
וגמ"ח,

כתיבה וחתומה טובה וסליחה מחילה וכפרה, תחל שנה
וברכותי, ולבריאות השלימות, ולשמחה השלימה, ולכל הישועות
בגור, ולבנין בית המקדש שוין יעצט אויף א זיסע אופן אויף
אייביג.

שיחת קודש
מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר
שליט"א

ונתנו ה' אלוהיך בידך
אלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו

כי תצא למלחמה על אויבך ונתנו ה' אלוהיך
בידך ושבית שבינו (כ, א)

ובספ"ה - שבמלחמת היצר הכתוב מדבר,
דהיינו המלחמה שיש לאדם יום עם
היצר הבווער בקרבנו, ואלמלא הקב"ה עוזרו
אינו יכול לו. ובכל עת ובכל זמן אל יסיח
האדם דעתו ממלחמה זו ולא ירפה אפי'
שעה אחת מלהרגיז יצר טוב על יצר הרע, לכל יראה היצר שיש לו
פתח אצלו, דאם כן כבר יקבע מושבו אצלו.

ולכן צריך להיות כסדר במלחמה גדולה, ואז לא יבוא לידי נפילות
כלל וכלל, דאם הוא זה שלוחם בראשונה נגד היצר, הרי בכך
מרחיקו ממנו.

וזהו "כי תצא למלחמה", שבכי האי גוונא שאתה יוצא למלחמה
בראשונה נגד היצר, אזי, על ידי זה, תהיה שליט על אויבך.

ואל יעלה במחשבתו ח"ו מחשבת פסול שבכוח עבודתו העצמית
השיג את כל החיל הזה בהתגברות נגד היצר, אלא אדרבא, צריך
לדעת שאלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו.

וזהו שכתוב "ונתנו ה' אלוהיך בידך". ועבודת האדם היא להתחיל
באתערותא דלתתא ועי"ז יבוא לאתערותא דלעילא, וכמאמר
חז"ל פיתחו לי פתח כחודו של מחט וכו', ובדרך שאדם רוצה לילך
מוליכין אותו, והבא ליטרה מסייעין אותו.

ואף גם זאת מבשרנו הכתוב שלא זו בלבד שתנצח במלחמה נגד
היצר, אלא גם "ושבית שבינו", דהיינו הניצו"ק שנפלו בשבי, אז
יהיה להם ג"כ עלי, ויתקנו בשורשם במקום עליון.

והנה כאמור עבודת האדם בהאי עלמא הוא לחיות במלחמה
תמידית נגד היצר, ולעולם יהא אדם ערום ביראה (ברכות יז.)
ובתחבולות תעשה לך מלחמה (משלי כד, ו).

וכידוע העובדא מהרה"ק רבי פינחס מקאריץ זי"ע שבא לפניו
אברך א' והתאונן על גודל היצר הרע הבווער בקרבנו, ושאל בעצת
רבו איך יעשה לו תחבולות להניצל ממלחמת היצר, ואמר לו רבו

המצווה של "איפת צדק והיין צדק יהיה לך", ולכן הלכתי בוריוות. אך כאשר ראיתי שהוא אינו מבקש לקנות לפי המשקל ומדת הצדק, ואם כן הדבר נוגע רק
למסחר - משכתי את ידי מזה והלכתי, כי איזה נחת יהיה מזה להשי"ת?

לימים, כאשר פירש הרה"ק מווארקא את מאמר רז"ל "כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן עולם הבא", ביאר שאדם שהוא בבחינת "שונה הלכות",
היינו שבמשך כל היום כולו הוא דבוק בבוראו והולך רק בדרכיו, אזי כל מעשיו שעושה במשך היום הן רק הלכות, ועליו הכתוב אומר: "הליכות עולם לו",
מכיוון שכל העולם כולו לא נברא אלא לצוות לזה.

סיים הרה"ק מווארקא ואמר: מורי ורבי הקדוש רבי דוד מלעלוב היה במדריגה זו שהיה שונה הלכות כל היום כולו, ולא עשה שום דבר שאינו מצווה. [ספ"ה ק'
יישמה ישראל] (אלכסנדר) פר' ויגש, בשם רבו הרה"ק מווארקא.

מן מושמימים

סיפר אדמו"ר הרה"ק בעל "שארית ברכה" מאזכורו בשם הרה"ק רבי דוד מלעלוב: פעם היה יהודי שהחליט שלא להודק לשום אדם ואפילו אם יגווע חלילה
ברעב, משום שרצה להתחזק בביטחון אמיתי שהשי"ת לבדו יעזור לו. וכך הוא נהג במשך תקופה ארוכה: איש לא נתן לו לאכול, ואף הוא לא ביקש מאיש
מזון גם כשהיה רעב. ובכל פעם השי"ת עזר לו וזימן לו איזה מאכל.

והיה בהניח ה' אלהיך לך מכל אויביך וכו' תמחה את זכר עמלק וגו' (כה, יט)
יש להבין דלכאורה רק אחר שעושים מלחמה אפשר להניח מכל האויבים, וכאן רואים ההיפוך, שאחר שיבואו אל המנוחה או אז תמחה את זכר עמלק.

אלא יש לומר, כי הכ' לרמזו בא, דקאי על אויב הרע הזה הוא השטן היצר"ר שאורב בתחבולותיו ופורש רשת ציד להפיל האדם לבור שחת ושואל, וכשזוכה האדם להתגבר עליו ולהכניע יצרו הרע וניצל מלחטאו, או אז יש לו עבודה רבה וקשה שלא להכשל בהתנשאות וגיאיות לומר כוחי ועוצם ידי עשה לי לגבור על היצר ולנצח במלחמה, והאמת אינו כן, דאלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו (קידושין ל:).

וזה הכוונה והיה בהניח ה"א לך מכל אויביך מסביב, הוא היצר"ר שזכית לנצחו, יש לך לדעת כי לא הגעת עדיין למנוחה, ואזור מתניך וחגור חרבך כגבור ותמחה את זכר עמלק מתחת

תמחה את עמלק

דא"ה מפ"ק מרן אדמו"ר רבינו הקדוש"ט זיע"א

השמים, שעדיין זכרו של עמלק מוקנו בתוכך ולפתח חטאת רובץ (בראשית ז, ד) להכשילך בחטא הגאווה, ויש לך לשרש אחריה.

ומלחמת עמלק מרמז על ענין הגאווה, דכתי' (דברים שם, יז) זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים, הכוונה בזה שבצאתם ממצרים היו ישראל ברום המעלות וענני כבוד חופפים עליהם ונהנים מזיו השכינה, וא"כ במה היה כוחו של עמלק להכשילם, והלא לא היה להם שייכות לצד הרע כלל, והיו רחוקים מלחטאו כמטחוי קשת, אלא ודאי שבא להילחם כנגדם ולהביאם לידי התנשאות שיכירו שהם זכים ונקיים וקרובים לשכינה, וממילא יבואו לידי גאווה שמרחיק האדם מהקב"ה, כדאיתא בגמ' (סוטה ה.) כי רס ה' ושפל

ידאה אמר רב חסדא ואיתימא מר עוקבא כל אדם שיש בו גסות הרוח אמר הקב"ה אין אני והוא יכולין לדור יחדיו, ועל כן ציונו להלחם בקליפת עמלק בכל דור למחותו מכל וכל ולמאסו בתכלית המיאוס תועבת ה' כל גבה לב (משלי טז, ה), ולזכור בכל עת ובפרט אחרי ניצחון על היצר"ר כי עדיין רחוק הוא מלנוח מהעבודה המוטלת עליו.

וכתב בספר חובות הלבבות (שער יחוד המעשה פרק ה) ואמרו על חסיד שפגע באנשים שבים ממלחמת אויבים, ושיללו שלל אחר מלחמה חזקה, אמר להם שבתם מן המלחמה הקטנה התעתדו למלחמה הגדולה, אמרו לו ומה היא המלחמה הגדולה, אמר להם מלחמת היצר וחיליו, ע"כ.

ויש לומר שהכוונה הוא כענין הנ"ל שחזרו ממלחמת היצר הרע בתרועת נצחון, ואז אמר להם החסיד שעדיין לפניכם מלחמה גדולה של היצר וחיליו שאורבים להכשילו בגאווה, וישים עינו וליבו להתגבר ולהיות שפל בעצמו.

שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך (שם) במדרש רבה (ג,ו) מתן שכרה של מצוה זו, שאם אין לך בנים נותן לך בנים דכתיב ואת הבנים תקח לך.

ויש לומר שלכן הבטיח שיהיו לו בנים בשכר שלוח הקן, כי מי שאין לו בנים אכזר בטבע, כי אינו מורגל להרגיש בחסרון זולתו ולהשיגח בטובתו, ולפמ"ש רמב"ן טעם מצות שילוח הקן הוא להרגיל אותנו במדת הרחמים, ולכן מדה כנגד מדה מי שמקיים מצות שלוח ואין לו בנים ומ"מ מרחם, השכר שיהיו לו בנים, וק"ל. (כתב סופר)

בנו זה סורר ומורה איננו שומע בקולנו (כא, כ) גידול בן סורה ומורה הוא כתוצאה מכך שאינו שומע בבית הוריו את קול התורה הקול של לימוד מימרות אביו ורבא, וקול תפילה וזהו כוונת הכתוב סורר ומורה איך גדל בן סורה ומורה התשובה לכן היא איננו שומע בקולנו איננו שומע בבית הוריו קול תורה ותפילה. (רשומים בשמן, הגרי"ש אונגר בשם אביו) *

ובתוספתא (נעמים וג) אין נעשה בן סורר ומורה בירושלים והטעם כתב המשך חכמה, מפני שאוכלין שם הרבה בשר קדשים וגם יין מעשר שני, לכן אין חטא על הנער אם בא למדת הזוללות, שכן המקום גרם לו.

אולם הרה"ק הבית ישראל חידש כי אינו נעשה בן סורר ומורה בגלל סיבה הפוכה לגמרי דהיינו שביירושלים אינו בא כלל למדת הזוללות, מפני שאוכלין בקדושה כדברי החידושי הרי"ם זי"ע שמפרשת מעשר שני אנו לומדים שאכילה בקדושה מכיאה ליראת שמים, שנאמר ואכלת שם למען תלמד ליראה לכן בירושלים אפילו אכל תרטימר בשר ושתה לוג יין אינו יכול, להתגשם כל כך. (פאר ישראל)

את בתי נתתי לאיש הזה (כב, טז) יש לרמוז שדבר הראשון שצריך לבדוק בשידוך שהחתן יהיה ראוי להקרא איש (ויין א מענטש). (שר התורה הגאון ממשענץ זצ"ל)

והנה הוא שם עלילות דברים לאמר לא מצאתי לבתך בתולים ואלה בתולי בתי, ופרשו השמלה לפני זקני העיר (כב, יז) יש לפרש הכתוב והנה הוא שם עלילות דברים השטן בא ושם עלינו עלילות דברים שחם ושלוש בגדנו כך בורא עולם לא מצאתי לבתך בתולים שאף בחודש אלול שמולו בתולה, לא עבדנו אותך. ופרשו השמלה נפתח ונפרוש את הפרוכת ונשאל את התורה הקדושה שעדותה כשירה בוודאי אם אמת נכון הדבר, והנה התורה הקדושה אומרת שהדבר אינו נכון, ואתה רבנו של עולם האמנת לדברי השטן, והרי בתורה נכתב וענשו אותו מאה כסף שכביכול עליך רבנו של עולם לשלם לנו מאה כסף דהיינו פרנסה, שפע והרחבת הדעת, ועוד ולו תהיה לאשה לא יכול לשלחה, כל ימיו אינך יכול לשלחנו ולהחליפנו באחרים. (הרה"ק האמרי חיים מוויניץ זי"ע בשם הרה"ק רבי יהושע מזריקוב זי"ע)

הנינים יקרים ואמרות טהורות על הפרשה

נראה לי לפרש דהכתוב בא לרמז אשר הכוח ניתן ביד הצדיק אפילו אם נקנס על האדם מיתה ח"ו, הצדיק על ידי תפילתו מהפכו לרחמים ומבטלו.

וזהו שאמר הכתוב ובי ידוה באיש חטא כזה, אשר הוא משפט מות והומת פירושו, שהצדיק יכול לבטל הגור דין להיות תלוי ועומד עד שיעשה תשובה שלימה וישוב אל ה' וירחמנו. (מאמר מרדכי)

שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך (כב, ז) ובמדרש (פ"ו,י) אם קיימת מצוה זו אתה ממחר לבוא מלך המשיח שכתוב בו שילוח וכו' בשם הרה"ק מסאטמאר זצוק"ל שמעתי דבשילוח הקן איתא בגמ' (בבא מציעא קכ) כי יקרא פרט למזומן ובגמ' (סנהדרין צו) ג' באין בהיסח הדעת וחד מיניהו משיח, א"כ שפיר בזכות שילוח הקן שבא בהיסח הדעת וזהו לביאת מלך המשיח שגם בוא יבוא בהיסח הדעת. (דברי נפתלי, האדמו"ר מטשאקאוו)

אשר קרך בדרך חסיד אחד שהיה בין אנשי לוייתו של הגה"ק רבי אברהם מסוכוטשוב זי"ע בעת נסעו פעם לקרלסברג להתרפא סיפר: כי בשבת הראשונה לבואם שכח הלבו ברחוב ופתאום שם לב הרבי לאיש אחד שעמד בפתח חנותו וסגירה בפיו, הסתכל הרבי בשלט שמעל החנות וקרא מעל גבו את השם הראשון אברהם בלועזית, מיד נגש לאותו איש ושאל אותו, אתה הוא בעל החנות, השיב הן! אמר לו, ושמן אברהם, השיב הן! לא יכל עוד הרה"ק לעצור ברוחו ואמר לו: "יהודי ששמו אברהם ומחלל את השבת בפרהסיא", וסתר על לחייו של האיש.

תמלא האיש כעס וקרא לשוטרים ונעשה רעש, מסביב התאספו המון אנשים, והשוטרים עמדו לאסור את הרה"ק, ראו החסידים והבהילו את רב המקום שיתערב בענין למען לא יאסרו את הרה"ק.

ואמנם בהתערבות רב המקומי שהסביר למשטרה כי הרה"ק הוא גאון יהודי מפורסם ודעתו אינה סובלת חילול שבת קודש שהוא מעיקרי יסודי היהדות ועל כן עשה מה שעשה מתוך כוונה לשם שמים, וכך פטרו את הבעל "אבני נור" בשלום ורק קנסוהו בסכום סמלי כקנס בזיון לבעל החנות.

לא יוכל היה גאון ההלכה לראות בעינו ולסבול כיצד יהודים מחללים את שם ישראל ושם שמים בפרהסיא הדבר היה מרגיז עד עומק נפשו,

ביחוד לא היתה דעתו נוטה מיהודי אשכנז, והיה שונא את הארץ ההיא, הוא היה אומר שגרמניה היא עמלק שכתוב אשר קרך בדרך וגרמניה מקררת את כל היהודים דאירה של הארץ ההיא מטמאה. והיה אומר, "כל אימת שאני בא לשאוף אויר צח בגרמניה קשה עלי לחדש שם חידושי תורה, לשנה אחרת נסע לשצווייץ מקום מרפא בפולין, וסיפר ששם אפילו העצים רוצים לשמוע קדושה וסידר מנין והתפלל בציבור ביער ושמוע בשעת התפלה כי העצים אמרו קדושה וענו אמן וברוך הוא וברוך שמו, וסיים בספרו "או החלטתי שלא לנסוע עוד לגרמניה לשאוף אויר צח".

כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו ה' אליך בידך (כא, י) בפרשתנו כתיב כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו ה' אליך בידך, הקטין הכתוב הדבר תיכף כי תצא יתן אותו ה' בידך, ואילו בפרשת בהעלותך כתיב וכו' תבואו מלחמה בארצכם על הצר הצורר אתכם והרעותם בחוצות ונוכרתם לפני ה' אליכם ונושעתם מאויביכם. דהנה בפסוק הזה נאמר כי תצא למלחמה היינו שהוא כבר מוקף מכל צד ופינה והאדם נותן באמת בלבו לגרשו בוודאי השי"ת עוזר לו תיכף ומיד לגרשו מכל המקומות המכוסים, אך לא כן אם עדיין לא יגרש כלל והוא יושב ונשען לאדם וזה הצר הצורר אתכם היינו שעדיין צורר אתכם, אך כאשר הוא מזיק לאדם הוא נותן לבו לגרשו וזה צריך באמת יגיעה רבה וצעה גדולה להשי"ת שיעזרוהו ואז ונושעתם מאויביכם. (ספר הזכות, חידושי הרי"ם) *

כשאמרו אימרה זו לפני בעל השפת אמת, אמר שענין זה גם מרומם ברשי" במלחמת הרשות הכתוב מדבר היינו בזמן שעדיין לבו ברשותו. (טעם העני, הגאון רבי צבי יצחק אברמוביץ זצ"ל)

כי תצא למלחמה על אויביך (שם) לכאור' הוה ליה למימר כי תלך, והנראה דהתורה מרמזת דמיד כשיצא האדם מאהלו אוהל תורה, מיד מעותד הוא למלחמה מאויביו הם המקטרגים והמנגדים, כי כל זמן שיושב באהל תורה בדי' אמות של הלכה וקובע מקום לתורתו, אויביו נופלים תחתיו. (אגרא דכלה)

כי יקרא קן ציפור לפניך בדרך (כב, ו) פירוש, אם ירצה האדם להיות בבחינת קן צפור דהיינו שיהיה קן לשכינה שמכונה בשם צפור, על העץ דא צדיק דהיינו שיראה לקשר את עצמו לצדיק ועל ידו יכול לקרב את עצמו לה'. (ליקוטי תורה טשערנאביל)

והיה ביום הנחילו את בניו את אשר יהיה לו (כא, טז) קיים לנו כלל והיה לשון שמחה הוא. ואם ישאל השואל לשמחה מה זו עושה ביום המיתה, מה שמחה היא לשכיב מרע זה הנוטה למות ועוזב לאחרים חילו.

אף אתה ענה לו ודאי שמחה רבה היא לאדם כשזוכה להנחיל ולהוריש לבניו את אשר יהיה לו שהתורה מעידה עליהם שהם שלו, נכסים כשרים ונקיים, שרכב בזיעת אפים וברכת כפיים, ביושר ובכבוד, בצדק בהגינות וביעילות בלא תכחי ערמה ומרמה וללא אמצעים של נישול וניצול נכסים כאלו שרכש לו אדם מאת אשר יהיה לו מתנת בריא הם נכסי צאן ברזל שרואים בהם ברכה לעולם הוא וזרעו אחריו. (עוה"ת).

וכי יהיה באיש חטא משפט מות (כא, כב)

תמחה את זכר עמלק מפרשתן - פניני קודש מדברי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א על העצה למחית עמלק ולקנות בקנין אמיתי את מדת הענוה

עמלק כולל כל הרע שבעולם

זק"ה רבי זיע"א (כ"ק אדמו"ר מרן רביה"ק הרמ"מ זיע"א) אמר פעם כמה מילים שהם כוללים הכל, העמלק כולל כל הרע וכללות כל הרע והוא עמלק הוא כולל הכל דהיינו את כל הרע שבעולם וכולל את כל זה הרע כי הוא זה שמפריע להכל והוא לא נותן לשמור תורה ומצוות קדושה וטהרה ועמלק כולל את כל הרע, וממילא מזה ומכאן שמדה טובה מרובה שמחית עמלק הוא כולל את כל הטוב.

כשמוחים בשלימות או יהי שמו ית"ש שלם

כשיהיה מחית עמלק בשלימות או יהיה הבוכ"ע שמו שלם וכסאו שלם וממילא גם אז יהיו כל השמחות בגו"ר ותג"ב במק"א וגאולה שלימה ובנין ביהמ"ק.

וכן מובא בסה"ק מדרש שישיראל אמרו לבוכ"ע אנו איננו יכולים למחות אוא ביטערע שווערע טומאה אז עונה ואומר להם הבוכ"ע תדעו שע"י שאתם מזכירים זכירת מחית עמלק למטה אז אני הרבש"ע מוחה אותו למעלה, עמלק כולל את כל הרע ועל זה אנו מחכים ומצפים בגו"ר ואז כבר יהי איש תחת גפנו ותאנתו ונראהו עין בעין ומלאה הארץ דעה את ה'.

עמלק הוא גאות ומקור הצרות

עמלק מרומז על גאות ומגאות באים כל הצרות, וכמו שא"י בספה"ק עמלק"ק בגימ' ר"ם שזה גאות כי עמלק מחפש אך גאות ומוזה נצמח שהיכן שיש גאות אז רח"ל אין אני והוא יכולין לדור, ולכן על הגאה אי' דוחק רגלי שכינה כביכול ר"ל ולכן כל זמן שעמלק קיים כביכול אין השם שלם ואין הכסא שלם מושא"כ להיפך ע"י מדת ענוה אז כמה שנמצאים יותר נמוך ובנמיכות רוח אז עיד"א דייקא יכולים תמיד להתעלות ולהתקרב לאבשב"ש יותר ויותר שהרי אפי' שכ' אני ה' השוכן איתם בתוך טומאותם אך עכ"ז ולעומת זה גאות גרוע מזו הטומאה.

כשזוכה לענוה מתנקה מחטאיו

אי' מאמר מהמאמר ושמש שאם זכה אדם להיות זה הענו האמיתי אזי כמה שהוא יותר עניו כך הוא יותר נקי מחטאים ולא יכול הוא להיות בחטאים כי הכל נמשך מגיאות, וכדאי' מאמר מחובות הלבבות וקדמונים שהאנשים הנקיים מכל עוון או דייקא הם מפחדים מעבירה שגרועה מכל העבירות והיא הגיאות, והאנשים הצדיקים שומרי תומ"צ הם צריכים לזהר ביותר שלא ליפול לגיאות כי בזה ח"ו עלולים לבוא לירידה אחר ירידה ונפילה אחר נפילה רח"ל עד שאול תחתית רח"ל. וכמו שכבר אמרנו לפרש מש"כ ולא תעלה במעלות על מובחי אשר לא תגלה ערוותך עליו, שבאה תורה"ק לומר לנו שאפי' יהודי נקי בתכלית מכל חטא עבירה ועוון ואשמה וגם עובד את ה' במסי"ג והכל אצלו בשלימות ג"כ עליו מאוד לזהר באזהרת תורה"ק שאמרה ולא תעלה במעלות ולא יחליט א"ע שהוא בשלימות העלי והמעלה שאז ח"ו יכשל ויפול בגאות

ולכן הזהירה תורה"ק "ולא תעלה במעלות" שלא ליפול לגיאות כי אם כן יעלה עצמו שם אז ח"ו עלול ליפול לנפילה לשאול תחתית שזהו אשר לא תגלה ערוותך עליו אם הוא מונח ח"ו בגיאות.

גאות מביא לאפיקורסות רח"ל

היצה"ר ונחש הקדמוני מקורם מגיאות שכן היה עם הנחש הקדמוני שהחל עם גיאות ואמר רח"ל והייתם כאלוקים, ולכן הנחש הקדמוני דיבר אפיקורסות כי מגאות רח"ל באים לאפיקורסות ולכן בזה רצה קודם להפיל גיאות בשלעכטע גויים וכשיש גיאות כבר נמצאים רח"ל שבויים ביד היצה"ר ורם לבבך ושכחת רח"ל.

הענו האמיתי זוכה לשמירה מעוונות ופשעים

הענו האמיתי מפחד יותר מהבוכ"ע ויש לו יותר יראת שמים ולכן גם כמה שיש ענוה אמיתית זה שמירה אמיתית ועי"ז זוכים שטייגן עוד ועוד, וכמובא באגרת הרמב"ן ז"ל זיע"א "וכל דבריך יהא בנחת" וכמש"כ שם שענוה זה יסוד המידות טובות ואז גם תעלה על לבך מידת היראה אם יהא לך ענוה, כי הענו האמיתי הוא שבור בקרבו ובתוכו ומפחד מה' בכל ענין, ולכן כמה שיש יותר ענוה כך אז יש יותר שמירה מחטאים עוונות ופשעים כי אז דואגים ע"ע שיוכלו להתקרב לאבינו שבשמים, ולכן אז זהו מידה טובה מרובה, שזוכים להשראת השכינה ומתעלים גבוה מעל גבוה. וכן מתעלים בבחי' בין אדם לחבירו שהוא תלי בהא, לפי שזה הגאה אינו יכול להיות ולחיות באחדות שהרי הוא מחכה שהשני קודם יצחצח נעליו ויתכופף אליו ורח"ל אינו יכול להיות באחדות באהבת חברים ואהבת ישראל כי אינו מביט עליהם בעיניו והוא רחוק מהם בליבו, ולכן מידה טובה מרובה הוא הענו האמיתי שמתנהג כמש"כ באגרת הרמב"ן ז"ל "וכל אדם יהיה גדול בעיניך", שזה אחדות בינו ובין כל ישראל. ואכן די הייליגע זיסע "אגרת הרמב"ן" הוא מעט הכמות ורב האיכות, וכמו שאמרנו כמ"פ שבאות האגרת מונח כל יסודות הענוה ומידות הטובות ויר"ש, וכוללת עניני בין אדם לחבירו ובין אדם למקום וזה כולל הכל, והכל נמצא בו, וכולה תפילה וגעגועים לבוכ"ע, וכ"כ מדבר על מדת הענוה כמש"כ שם ועתה בני דע וראה כמה יתגאה לב האדם וכו' אם בעושר ה' מוריש ומעשיר ואם בכבוד וכו' חשוב בליבך כי אתה חייב ממנו והוא זכאי ממך שאם הוא חוטא הוא שוגג ואתה מזיד וכו' דהיינו שאפי' שידע אתה שהוא חוטא כ"כ ואעפ"כ עליך לכבדו כי הוא יותר חשוב ממך אזי וייט דארף מען האלטן אז די חבר איז בעסער פון מיר, ולהיות בענוה ובבחי' לב נשבר ונדכא כו', שכל זה הוא כלול במחית עמלק כנ"ל.

העצה למחות עמלק - התדבקות בתורה

העצה הגדולה למחית עמלק הוא להתדבק בתורה, ירחם המרחם ישמור עלי ועכ"כ, כמש"כ בתורה"ק ודברת בם שפסוק

זה מוסב על תורה, והנה תיבת ר"ם הוא במס' קטן כמס' ב"ם שזה בא להורות לנו וללמדנו שע"י כוח התורה של ודברת ב"ם מוחים את ר"ם דהיינו את עמלק מס' ר"ם שכנ"ל העצה למחותו הוא להתדבק בתורה.

התורה נקנית רק ע"י ענוה

יל"פ למה רמז תיבת ר"ם ע"י מס' קטן, אלא שזה בא לרמז שאם רוצים לקנות תורה אז הוא ע"י ענין ובחי' מס' קטן דהיינו ענוה שמקטין א"ע כמש"כ ודור הוא הקטן עיד"ז דייקא יוכה לתורה"ק שאותה זוכים להשיג רק ע"י ענוה ושפלות רוח, ועל ידי"ז דייקא מוחים את עמלק שזהו שכתוב הלא כה דברי כאש נאום ה' וכפטיש יפוצץ סלע שזהו שמרומז בזה שע"י דיבורי אש של התורה"ק בענוה ושפלות רוח עיד"ז יכולים למחות היצה"ר שקרוי אבן, ומרומז כאן בתיבת סלע שאש של תורה"ק מבטלת אותו עם עמלק יחד שיעצה"ר שר של עמלק ובוה מוחים את עמלק אוף אייביג, וממילא שאם רוצים לקנות תורה אז זה רק ע"י ענוה ושפלות רוח.

קבלת התורה בהר סיני בזכות הענוה

הרמז מה שנתן השי"ת לנו את תורתו הקדושה דייקא בהר סיני הנמוך מכולם שמורה על נמיכות ושפלות רוח לומר שע"י ענוה זו יכולין להיות ראוי לקבלת"ה ולכן גם נתן שם השי"ת את התורה בידי משה רבינו דייקא משום שהוא היה הענו הגדול והאמיתי עא"ס אשר על פני האדמה, ועל זה ארז"ל משה קיבל תורה מסיני שזה ענוה של משה רבינו ונמיכות ושפלות רוח של הר סיני הנמוך וענין שילוב שניהם גם יחד של משה וסיני אצל קבלת"ה שם, זה מרומז על הענוה האמיתית בשלימות לומר לנו שאם רוצים לקנות תורה אז זה רק ע"י ענוה ושפלות רוח אמיתי, שכנ"ל הר סיני מרומז על ענוה וכן משה רבע"ה, וכמו ששם ע"י שניהם ניתנה לנו תורה"ק כך תמיד רק עי"ז זוכים לקבלת"ה וקיום התומ"צ.

המן היה מזרע עמלק מעורר מחלוקת

איתא במדבר קוה"ק רבינו דוד מלעלוב זיע"א עה"פ (מגילת אסתר ג, ח) "ישנו עם אחד מפוזר ומפורד בין העמים וכו' ולמלך אין שוה להניחם" שהמן הרשע אמר לשה"ר כלפי עם ישראל למלך אחשוורוש, וביקש "תכלם" ח"ו, אבל המלך אחשוורוש ענה להמן שהוא מפחד להתעסק עם היהודים כי כבר ראו כולם עין בעין שמי שהתחיל עמם שילם מחיר יקר כי הרבש"ע רב את ריבם והושיעם ויושיעם ותמיד הוא מושיעם עד ועלו מושיעים בהר ציון בב"א, אבל המן היה בעל לשון חלקלקות ובעל לשון"ר עד שלא היה כמנוח בלשון החלקלק, לכן הפיג מאחשוורוש את פחדו להרע לישראל ע"י שענה למלך: "ישנו עם מפוזר ומפורד", היינו שעשכשוו הם במצב שיש בהם מחלוקת וממילא שלכן הרבש"ע לא ישית ליבו המשך בעמ"ד

הנלו"א דצדיקאי

רבי אלטר אליקים שראת ב"ר חיים שמעון שפירא מויקנא וצירטובין ב' שם משמעון (תרצ"ו)
רבי אברהם שמעון מראשש"ק ב"ר יעקב יוסף מופלואה (תקנ"ט)
רבי יהודה גרשון מראזלי (תקצ"ט)

סי אלול

– נולד ונפ' דן בן יעקב אבנו ע"ה (בקצה-ב"שך)
רבי ישכר דוב ב"ר שלמה זלמן אחי הגר"א מוילנא זיע"א (תקס"ו)
רבי צדוק ב"ר יעקב הכהן מולובלין (תר"ס)
רבי יהונתן ב"ר צבי שטייף ראב"ד בודפשט ובי שו"ת חדשים גם ישנים (תש"ח)
רבי נחום מרדכי פירלוב מנובימנסק ב"ר אלתר ישראל שמעון חתן ר"ר נוסקולוב (תשל"ו)
רבי יעקב ב"ר יעקב מהוסאיטין (תשכ"ח)
– רבי שלום יוסף (תרי"א ו"א תשי"ו)
רבי אברהם יעקב מסריגורה (תשי"ט) בני הרח"ק ר"י מרוזין
רבי זאב ואלף מסטריקוב ב"ר אברהם מושטשנב (תרי"א)
רבי ישראל מאיר גרינוואלד ב"ר משה מחוסט ב' ערנות הבושם (תרי"ט)
רבי אברהם יהושע פריינד אב"ד נאסדור ב"ר משה אריה – מאור יהושע (תרי"ט)
רבי אהרן ועליז מואלקאוו – עמודי שש

י אלול

י"א אלול

י"ב אלול

י"ג אלול

י"ד אלול
ט"ו אלול

רבי יעקב יהודה ב"ר אברהם לוי ראב"ד י-י (תרי"ט)
– רבי שמעון בן הרא"ש (ה' ק"פ)
רבי שמחה בונם ב"ר צבי הירש מפשיסחה (תקפ"ו)
רבי יהושע צבי מיכל שפירא ב"ר יעקב קאפל- ציץ הקודש, התרגשות הלב, תיקון חצות (תרס"ו)
רבי אברהם אהרן מייטלבוים אב"ד קולבסוב ב"ר יקותיאל יהודה אב"ד סיגעט (תר"ט)
רבי אברהם מנחם נחום טווערסקי מחולם הי"ד ב"ר משה יהודה לייב מקאומיר- חלם (תש"א)
רבי משה אליקים בריעה ב' באר משה בן המגיד רבי ישראל מקווינין (תקפ"ח)
רבי אליעזר ב"ר צבי אלימלך שפירא מלאנצהוט (תרי"ח)
– רבי יעקב ישראל מטישאקאם ב"ר מרדכי מצירטובל ב' עמק תפלה (תרל"ז)
רבי אברהם ישישכר דב ב"ר שלמה הכהן ב' חסד לאברהם מרדומסק (תרי"ב ב"צ הביא תני"ד)
רבי משה ב"ר יעקב ציפרוש – סדר גיטין (תש"א)
רבי אליהו שיק – עין אליהו על עין יעקב (תרל"ו)
רבי יעקב יוסף הלוי הורוויץ אב"ד גלוגא וברוד ב"ר מאיר מטיקטין (תקט"ז)
רבי יוסף חיים ב"ר אליהו מבגדד ב' בן איש חי, רב פעלים ועוד (תרס"ט)
רבי ירחמיאל משה ב"ר יחיאל יעקב מקווינין (תרס"ט)
רבי יהושע אשר אורי אלחנן ב"ר יעקב צבי מקובליעל- פוריסוב ב' אמרי יהושע (תש"א)
רבי אברהם יחיאל ב"ר יוסף חיים פיש מות"א (תשנ"ח)
– רבי נחום יהושע מרדומבובל הי"ד ב"ר אברהם שמואל מברנה (תש"ב)
רבי יעקב אייזר ב' משנת ר' עקיבא מפרשבורג (תק"ח)
רבי אברהם יצחק – זרע אברהם (תש"ט) רבי מאיר הלוי הורוויץ אב"ד לעברטשוב – נכד ב' ההפלאה (תרי"א)
רבי ישראל יעקב יוסף מייטלבוים מואלאווא ב"ר שמואל מגארליץ (תר"פ)
רבי אברהם יעקב מפרבוזנא ב"ר שמואל (תש"ח)
רבי יעקב קופל חסיד תל' מרן הבעש"ט הק' זיע"א ב"ר נחמיה פייבל אבי שושלת קוסוב- וויניץ (ת"ש)

אליהם ולא יושיע אותם, כי פירוד לבבות גורם חסרון ס"ד ח"ו, ולכן אמרה אסתר המלכה למרדכי היהודי "לך בנוס את כל היהודים" שתחילה תראה להביאם למצב ובחי' שיהיו שרויים באחדות,

ולכן אחר שבאמת תיקנו זה שם או אח"כ מוכח זה האחדות הדר קיבלה שוב את התורה"ק מאהבה וזכו והגיעו להשגות גבוהות, ועי"ז נכנסו לאור גדול של שמחת הנס וכך נתרוממו וזכו לתשובה באמת מאהבה ולקבלת התורה מאהבה וכמש"כ "קיימו וקיבלו היהודים עליהם ועל זרעם", ופירשו חז"ל (שבת פח). קיימו מה שקיבלו כבר שאת התורה"ק שקיבלו כבר בסני עכשיו קיימו אצלם לקבלה מאהבה ונתקיימה בידם, וכמו שבסני קיבלה ע"י אחדות של יוחן ישראל כאיש א' כל"א כך גם כאן ע"י בנוס את כל היהודים, כי אחדות יכול להיות רק עם ענוה אמיתית ועי"ז וכו שוב בימי מרדכי ואסתר לקבלה מאהבה.

ענוה ושפלות כלי לקבל התורה מאהבה

ע"י התמדת התורה ויר"ש וקיום התומ"צ וכוח התורה ענוה ושפלות רוח, זוכים למחית עמלק שענוה ושפלות רוח הוא כלי לקבל התורה ועם זה זוכים למחות העמלק, ואין לנו שיוך רק התורה הזאת, כי אמנם בדורות הקדמונים שהיו בהם צדיקי אמת הגדולים שרפי מעלה והם מחו העמלק בשלימות כמו שצריך ועיד"ז הזריחו בכל כלל ישראל בכללות ובפרטות האור גדול של תורה ויר"ש קדושה וטהרה והשפיעו השראת השכינה על כלל ישראל בכללות ובפרטות, אך היום און די נידעריגע דורות שהצדיקים הנ"ל כבר נמצאים ומצויים בלעכטיגע גן עדן הויעך גבוה, ואילו הדור לתתא ערום מצדיקים לידע, לכן ממילא בדורות אלו כהיום שבבחי' הכ' בפייט "ומפגיע אין בעדינו", ע"ז ממשיך שם הפייטן ואומר "אבל אין לנו שיוך רק התורה הזאת" כי התורה היא נצחית, תורתם של אלו הראשונים יש גם לנו כמותם, וזאת התורה לא תהא מוחלפת וכו'

וע"י כוח התורה לשמה ויר"ש יכולים להגיע למדרגה שמגדלת ומרוממתו כל המעשים וזוכה לשלימות כל הטובות הפוך בה והפוך וכו' ות"ת כנגד כולם, לכן ת"ת זה עצה להכל לרוחניות וגשמיות, וכן אי' אורך ימים

תמחה את זכר עמלק המשיך מעמ' ג'

בימינו ובשמאלה עושר וכבוד ותומכיה מאושר וכו' דרכיה דרכי נועם ולכל בשרו מרפא, וע"י כוח התורה יכולים להגיע לכל הישועות ברו"ג תורה ומגא ומצלי כו', תורה מיט מצוות תמיד מגין בכל העניינים וכל המובנים וע"י כוח זה זוכים לכל הישועות היכולים להעלותנו ממדרגה למדרגה, וכמש"כ וממדבר מתנה ומנחליאל במות ילכו מחיל אל חיל שהכל מונח בה, וכוח התורה מקדשנו ומטהרנו ומחברנו ומקשרינו לאבשב"ש.

התורה מקרבת לאבשב"ש

על תורה אי' (ירמיה טז, יא) הלואי אותי עזבו ואת תורתי שמרו כי המאור שבה מחזירו למוטב וממילא גם ישוב אל השי"ת, והוא כלל גדול מתוך שלא לשמה בא לשמה (נויר גנ) שאפי' אם מתחילה הוא במצב של אותי עזבו ר"ל ורק לומד תורה ג"כ יבוא לתורה לשמה ולשם ה' וכן תמיד כלל גדול מתוך שלא לשמה בא לשמה, וממילא כשלומדים תורה יכולים להיות בעסער און בעסער ולהתקרב לאבינו שבשמים.

ע"י דוברת ב"ם מוחקים את ר"ם דעמלק

ע"י כוח התורה שזוכין לה ע"י אחדות עם ענוה שזה כלי לקבל התורה בשלימות, זוכים למחית עמלק ודברת ב"ם מוחק ר"ם, שע"י תורה"ק שמקיים בה ודברת בס מוחה את עמלק שהוא מס' רם כי ר"ם במ"ק עולה ב"ם, ועמלק זהו אפיקורסות לכן מוחים אותו ע"י תורה"ק שהיא להיפך שבה כתובים כל מצוותך אמונה ומבטלת עמלק שהוא אפיקורסות וכל הרע מונח בו.

עמלק בגימט' ספק – עמלק גימט' פוליטיק

עמלק בגימ' ספק ויש מוחשים חישוב כי עמלק בגימ' פוליטיק,

וממילא רח"ל שעמלק הוא הגורם לכל הפוליטיק וכל הרע והספיקות באמונה שלעכטס אויף אלע שלעכטע גוים, אלעס גוטס פאר אלע אידן וע"י כוח אמונה בהתגברות מוחים עמלק.

יהושע מוחה את עמלק מוכח האמונה

אצל יהושע בן נון שנלחם את עמלק כתוב (שמות יז, יג) ויהושע יהושע את עמלק ועמו לפי חרב דמחית עמלק ע"י התגברות באמונה בה, יהושע היה דבוק באמונה לבוכ"ע ודבוק למשה רבינו שהבטיחו השי"ת וגם כך יאמינו לעולם והיה הגדול באמונה שבוה שנלחם בעמלק הוא בזה מוחה את עמלק ועמו לפי חרב, כי יהושע בן נון היה הגדול באמונה בשלימות ולא מש מתוך האוהל ודבק ברבו משה רב"ה לכן הוא דייקא מוחה את העמלק, וזה מראה לנו על אמונתו הגדולה בבוכ"ע.

וגם כך יאמינו לעולם – זהו משה רב"ה

אי' בחז"ל (כתובות קיא) עה"פ ולדבקה בו ושאלו חז"ל וכי אפשר לדבק בה' והרי אי' שהשי"ת אש אוכלה הוא ואיך יכולים לדבק בו והוא כולו כביכול אש קודש קדשים אלא התדבק בחכמים ועיד"ז תדבק בהשי"ת. ולכן כשמדברים לת"ח עי"ז האמונה הפשוטה והשלימה יכולים להתקרב לאבשב"ש ולזכות כמה שיותר להתקרב לבוכ"ע כ"א לפום דרגא דיליה,

ולכן ממילא יהושע בן נון שהיה מלא וחדור באמונה שלימה ופשוטה במשה רב"ה שזה מראה לנו שהיה ג"כ חדור מוראדיג באמונה בהשי"ת ובטחון בשלימות ועדש"כ וגם כך יאמינו לעולם כנ"ל שאז גם הבוטח בה' חסד יסובבנו, כי אמונה ובטחון שלובים זה בזה.

ולכן גם אצל אמונה כתיב שם "בך" שקאי כלפי משה רבינו ע"ה ואצל הבוטח כתיב "בה", כדאי' (סנהדרין קי). מורא רבך כמורא שמים והוא קשור זב", וע"י כוח האמונה וכל הנ"ל זוכים ומוחים את עמלק אויף אייביג.

הרבש"ע ממתין גם היום שנבקש על מחיית עמלק

עם ישראל אומרים להשי"ת אין בנו כוח למחות את עמלק והשי"ת משיבם אתם תזכירו וזכירת מחיית עמלק לתתא ואני אמהנו מלמעלה ואז ה' לבדו ימחה את כל העמלקים וכל העמלק אויף אייביג וכל זכירת ותפילות ובקשות של ישראל מעורר למעלה שה' ימחהו כולו לעולמים, הרבש"ע חפץ למחותו כביכול וכביכול הוא מחכה לזאת כדפירש"י את הפ' (שמות יז, יד) כי מוחה אמה.

לכן אני מזהירך כן כי חפץ אני למחותו, ואת זה אנו מבקשים תמיד, תשועת ה' כהרף עין, וע"י מחיית עמלק זוכים לכל הברכות וישועות בגו"ר לישועה שלימה וגאולה שלימה לבנין ביהמ"ק.

מגדל דוד – המשיך מעמ' א'

פעם הלך הוא בדרך, והיה זה לאחרי כמה ימים שלא בא שום אוכל לפיו. אחר זמן מה הוא מעד ונפל לארץ מרוב רעב וחולשה. כך שכב הוא זמן רב על הארץ, מבלי שאיש יבחין בו.

והנה כשכבו על הארץ, שמע הוא קול רעש של עגלה הנוסעת ומגיעה מרחוק. היו אלו שני מחותנים שנסעו בצוותא בעגלה ושני לחיים יחד, ובירכו זה את זה בקול רם.

האיש לא רצה לבקש מהם אוכל, כמנהגו. אך מחשבה עלתה בליבו: הרי יכול להיות שהם יסעו ויעברו על פניו, וכלל לא ישימו לב שיש כאן אדם ששוכב בצידו הדרך. לכן הוא התחיל להתעטש בקול רם, כדי שלפחות הם יבחינו שיש כאן מישהו. שמעו האנשים את קולו, הביטו לחוץ וראו אותו מוטל בצד הדרך ללא כוח. הם ריחמו עליו ועצרו את העגלה, ונתנו לו מאכל ומשקה להחיות את נפשו.

אמר על כך הר"ה"ק רבי דוד מלעלוב: חבל שקצרה רוחו והוא התעטש. כי העגלה הזאת לא היתה עבורו אלא ניסיון ששלחו לו מן השמיים כדי לנסותו. ואם הוא היה בוטה בהשי"ת בכל ליבו שידאג לו ולא היה עושה אפילו השתדלות מועטת זו של העיטוש – אזי היו ממטירים עבורו מן מהשמיים ... [ספר באר משה פר' שמות עמ' תפ"ו].

לימוד הנכון

פעם נכנס הר"ה"ק רבי דוד מלעלוב לבית מדרשו, ומצא את בנו הר"ה"ק רבי משה מלעלוב לומד גמרא. כיסה הר"ה"ק רבי דוד את הגמרא, ואמר לו: "לא כן לומדים".
גו"ג ע"י ידידיו היקר והמפואר הר"ה"צ ר' מתתיהו בראנדווין שליט"א מסטרעטיין אליק נכד לרבוה"ק.

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לבם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

לעילוי נשמות

ר' יצחק ברוך בן ר' חיים יהושע ז"ל שעכטער

נלב"ע י"ג אלול תש"פ. תנצב"ה.

===

הונצח ע"י נכדו ידידיו היקר

הרה"ח ר' נתן חנה שעכטער שליט"א בארא פארק ארה"ב

ברכת מזל טוב

לידידיו היקר מחשובי אנ"ש ומתפללי ביהמ"ד הרה"ח ר' נתן חנה שעכטער שליט"א – בארא פארק ארה"ב לדגל שמחת הולדת הבן יהי רצון שיוזכה לדוב נחת ממנו ומכל יוצ"ה, ומשמחה זו יושפע תמיד שמחות באהלו אמי"ר.

לעילוי נשמות

האשה החשובה וגמלת הסדים מרת מנח בת מרדכי ע"ה נפטרה י"ב אלול תשס"ג תצב"ה

מוקדש לעילוי נשמות

הרבנית הצדקנית מנב"ת, אשת חיל מי ימצא ע"ה, מחברת הקודש של כ"ק מרן רבינו הקוה"ט זיע"א

מרת חי' עלקא ע"ה

בת הגה"צ ר' שמעון אהרן זצ"ל

נפטרה י"א אלול תשס"ז זמזמה תמליץ בעדינו ועב"י.

לעילוי נשמות

האשה החשובה מרת טשאנא ע"ה ב"ד

בנימין שטיין

נפטרה י"ב אלול

תש"ע

תצב"ה.